

Sygn. akt IV P 39/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy w K.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Matkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2017 r.

sprawy W. W.

przeciwko Skarb Państwa - Zakład Karny w D.

o nakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia - sporządzenia opinii służbowej określonej treści, wyrównanie dodatku służbowego, zasądzenie dodatkowej nagrody rocznej za rok 2014

I. powództwo oddała;

II. nie obciąża powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód W. W. wniósł pozew o nakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia woli o określonej treści w pozwie, nakazanie usunięcia z akt osobowych powoda poprzedniej opinii, zasądzenia wyrównania dodatku służbowego i zasądzenia nagrody rocznej za rok 2014.

W uzasadnieniu pozwu podał, że powód jest funkcjonariuszem służby więziennej od 2002r., który podlega opiniowaniu. Za okres 26.07.2012r. do 12.12.2014r. powód otrzymał opinię, która zawiera informacje i oceny naruszające dobra osobiste powoda poprzez sformułowanie, że powód nie wywiązał się z obowiązków służbowych i jest nieprzydatny na zajmowanym stanowisku.

W ocenie powoda taka opinia dyskredytuje go jako funkcjonariusza. Ponadto sporna opinia służbowa była podstawą do obniżenia dodatku służbowego oraz pozbawienie powoda prawa do nagrody rocznej za rok 2014.

Pozwany – Skarb Państwa – Zakład Karny w D. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zarzucił, że opinia została wydana na podstawie ustaleń z faktycznego przebiegu służby powoda, a obniżenie dodatku służbowego i nieprzyznanie nagrody rocznej za rok 2014 było konsekwencją oceny powoda.

Sąd ustalił i zarzucił, co następuje:

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2010r. powierzono na okres od 1.05.2010r. do 31.12.2010r. czasowe pełnienie obowiązków dowódcy zmiany działu ochrony. 13 sierpnia 2010r. przyznano powodowi dodatek służbowy w kwocie 800 zł. Następnie rozkazem personalnym z dnia 21.12.2010r. powierzono powodowi obowiązki dowódcy zmiany do dnia

31.07.2011r. 6 maja 2011r. Kierownik D. Ochrony – A. B. w opinii służbowej wnioskował o mianowanie powoda na stanowisko dowódcy zmiany działu ochrony. Rozkazem personalnym z dnia 29 lipca 2011r. powód został mianowany na stanowisko dowódcy zmiany działu ochrony. 26 lipca 2012r. powód został pozytywnie oceniony do pełnienia zajmowanego stanowiska przez A. B..

Zarządzeniem personalnym z dnia 24 stycznia 2013r. powodowi nadano odznakę „za zasługi w pracy penitencjarnej”. 19 czerwca 2013r. powodowi przyznano nagrodę uznaniową za sumienne wykonywanie zadań służbowych.

11 marca 2011r. pełniący obowiązki Inspektora D. Ochrony R. B. złożył wniosek o obniżenie dodatku służbowego powodowi z uwagi na stwierdzenie, że dnia 25 lutego 2014r. powód nie przestrzegał zasad gospodarki kluczami specjalnymi, broń służbową zdeponował niezgodnie z zasadami deponowania przedmiotów niebezpiecznych, wydania funkcjonariuszowi otwierającemu wejścia do jednostki polecenia odstąpienia od kontroli wobec funkcjonariuszy zmiany dziennej. Wniosek poprzedziło postępowanie wyjaśniające przeprowadzone przez pozwanego (d. notatka urzędowa k. 68 – 70, raport przebiegu służby k. 71 – 74, zeznań św. R. B. k. 146v – 148, R. R. (1) k. 148v – 150).

Pozwany jednoznacznie w wyniku przeprowadzonego postępowania stwierdził, że powód nie wykonał kontroli funkcjonariuszy odpowiadających za sprawdzenie zabezpieczeń techniczno – ochronnych oraz że w dniu 20.10.2014r. spowodował, że podległy mu funkcjonariusz nie przestrzegał ustalonego systemu ochrony pozostawiając otwarte wejście do pawilonu mieszkalnego oraz w dniu 22-23.10.2013r. w wyniku podjętych decyzji przez powoda nie został obsadzony posterunek patrolowy na okres od 14 do 19 minut (d. zeznania świadka R. B. k. 146v – 148, R. R. (2) k. 148v – 150, zeznań pozwanego A. S. k. 200v – 201).

W oparciu o powyższe ustalenia R. B. w opinii służbowej stwierdził, że powód nie wywiązuje się z obowiązków służbowych i jest nieprzydatny za zajmowanym stanowisku. W wyniku odwołania powoda opinia służbowa została utrzymana w mocy (d. akta osobowe powoda).

12 marca 2015r. powodowi nie przyznano nagrody rocznej za rok 2014 w związku z wydaną opinią służbową (d. akta osobowe powoda).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie akt osobowych powoda, zeznań świadków R. B., R. R. (2), zeznań pozwanego.

Zeznania świadków są logiczne i spójne i wzajemnie się uzupełniają. Również znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozwanego.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda. W ocenie Sądu zeznania powoda są objętą przez powodaliną obrony. Z zeznań powoda wynika, że nieprawidłowości stwierdzone w dniu 25 lutego 2014r. wynikały z zwiększonych obowiązków wynikających z konwoju. W ocenie Sądu stanowisko powoda nie zasługuje na uwzględnienie. To właśnie powód jako dowódca zmiany powinien swoim postępowaniem (wydawać polecenia) wskazywać swoim podwładnym jak należy postępować w sytuacjach krytycznych.

W ocenie Sądu roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 98 kp o opiniowaniu pracowników w związku z ustaniem stosunku pracy został uchylony ustawą z dnia 2 lutego 1996r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U.1996r. Nr 24, poz. 110 ze zm.). Przewidywał on obowiązek zakładu pracy (pracodawcy) wydania pracownikowi, na jego wniosek, opinii o pracy w związku z wypowiedzeniem, rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy. Opinia taka powinna była zawierać w szczególności informacje dotyczące przebiegu pracy zawodowej pracownika i jego szczególnych osiągnięć w tej pracy, uzyskanych nagród i wyróżnień, nałożonych karach porządkowych oraz przyczynach wypowiedzenia lub rozwiązania stosunku pracy. Obowiązujące przepisy powszechnego prawa pracy nie zawierają obecnie przepisu przewidującego dla pracodawcy obowiązek wydania pracownikowi opinii o pracy. Nie ma jednak przeszkód prawnych, by pracodawca wydał pracownikowi, z którym rozwiązał stosunek pracy, dokument zawierający ocenę

jako pracownika. W praktyce pracodawcy istotnie wydają byłym pracownikom, na ich wniosek, dokumenty nazywane referencjami, rekomendacjami czy też opiniami. Mają one charakter oświadczeń wiedzy pracodawcy i nie są opiniami w rozumieniu dawnego art. 98 kp. W szczególności pracownikowi nie przysługuje roszczenie o wydanie przez pracodawcę takiej opinii. Stanowisko, że powód może domagać się wydania opinii i to opinii o określonej treści na podstawie art. 24kc jest nietrafne. Art. 24 kc ma charakter ochronny przed zagrożeniami dobra osobistego i nie stanowi podstaw do wystąpienia z roszczeniem o wydanie opinii określonej treści, odpowiadającej powodowi.

Niewątpliwie opinia (referencje) musi respektować bezwzględnie obowiązujące przepisy Kodeksu cywilnego o ochronie dóbr osobistych. Art. 23 kc stanowi, że dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego, niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

W rozpoznawanej sprawie sformułowania, które zostały użyte przez stronę pozwaną w opinii celem oceny pracy powoda, nie naruszają w ocenie sądu jego dobrego imienia i czci. Opinia została oparta na materiałach znajdujących się w aktach osobowych oraz na ocenie pracy dokonanej przez bezpośredniego przełożonego. Opinia ta nie zawiera stwierdzeń fałszywych ani poniżających względnie obraźliwych dla powoda. Nie ma ona charakteru opinii fragmentarycznej w tym znaczeniu, że ogranicza się do wybranej cechy pracownika, lecz obejmuje pozytywną ocenę jego kwalifikacji teoretycznych oraz ocenę jego umiejętności praktycznych. W tym ostatnim zakresie rozmija się ona wprawdzie z oceną własną powoda, lecz nie wynika stąd niedopuszczalność takiej oceny przez pracodawcę, zwłaszcza, że jej podstawą była opinia bezpośredniego przełożonego powoda.

Dlatego też mając powyższe okoliczności na względzie Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Sąd jednocześnie na podstawie art. 102 kpc nie obciążył powoda kosztami procesu mając na uwadze, że charakter dochodzonego roszczenia, jego znaczenie dla strony, subiektywne przekonanie powoda o zasadności jego roszczenia powodują, że celowym jest odstąpienie od obciążenia powoda kosztami procesu.